

al microscopisch klein. Het voorkomen van bepaalde organismen geeft een indicatie van de kwaliteit van het water en de oorzaak van de eventuele vervuiling.

Na deze voordracht wordt Dick v.d.Oever door de voorzitter bedankt voor zijn komst en voor het gebodene.

De voorzitter deelt het publiek nog mee, dat de eerstvolgende ledenvergadering zal worden gehouden op vrijdag 22 februari a.s. in het Natuurcentrum. Tijdens deze avond zal een reisverslag worden geboden van de reis van een aantal leden naar Turkije.

de secretaris

VOGELS IN DE OOSTERSCHELDE.

Als praktikant wordt je dan geplaatst bij de bouw van de Stormvloedkering in de Oosterschelde om wat meer kennis te vergaren van weg- en waterbouwkunde. Met vogeltjes-kijken als grootste hobby zit je gebakken op zo'n stageplaats, want wat is er mooier dan je werk met je hobby te kunnen "combineren".

Je collega's zijn daarentegen niet zo gelukkig met je hobby, wat dan ook heel wat kommentaar oplevert. Werken met je kijker naast je is onmogelijk volgens hen. De werkkeet op het werkeiland staat vlak aan de Oosterschelde met een ruim uitzicht op het water en op een strandje. Dit strandje gaat geleidelijk aan over in duintjes en vormt in de zomer het broedterrein van een kolonie Dwergsterntjes. In het najaar is het strandje een hoogwater-vluchtplaats voor allerlei soorten steltlopers die bij laagwater hun voedsel op de zandbanken zoeken. Het strandje wordt bij vloed druk bevolkt; vooral de Drieteentjes zijn vaste klanten. Zij komen in grote getale. De Scholeksters zijn ook dagelijks aanwezig, evenals Bonte Strandlopers, Wulpen, Zilverplevieren, Bontbekplevieren en Kanoetstrandlopers.

Bij laag water blijft er voor het strandje een door stortstenen omringd plasje staan, waar bijna dagelijks een Blauwe Reiger een bezoekje brengt om achtergebleven visjes te verschalken.

Op een dag streek er bij hoog water een Kleine Jager op het strandje neer. Alle meeuwen vlogen luidkeels op, maar het viel op dat de Drieteentjes en de Scholeksters rustig bleven staan. Zij zagen blijkbaar de Kleine Jager niet als hun vijand. Na een tijdje had de jager genoeg krachten verzameld en koos hij weer het luchtruim. De Kleine Jager was nog maar nauwelijks verdwenen of de meeuwen streken al weer neer.

Vanuit een ander raam kijk je uit over het water van de Oosterschelde.

Op nog geen 20 meter van de keet scharrelen de Steenlopers hun kostje tussen de stenen bij elkaar. Af en toe worden ze vergezeld door één of twee Paarse Strandlopers. In het water zoeken Eidereenden al duikend naar mosselen en andere schaaldieren. Middelste Zaagbekken en Futen zitten wat verderop en duiken naar kleine visjes.

Laatst zwom er een Zeekoet in een jachthaven. Omstanders hadden het over een kleine pinguïn. Ze geloofden pas dat het een Zeekoet was, toen het beest wegvloog; en pinguïns kunnen nu eenmaal niet vliegen!

Op weg naar je werk, rijdend langs de inlagen, valt je op hoe vogelrijk deze gebieden zijn. Inlagen zijn weilanden vlak achter de dijk. Deze weilanden zijn zeer drassig met plasjes en kleine slootjes. Vooral bij hoog water vormen de inlagen een gebied dat druk bezocht wordt door soms wel honderden Smienten, die daar grazend te zien zijn. Ook Bergeenden, Rotganzen, Slobeenden, Wulpen en Strandlopers zijn van de partij. De Rotgans is een algemene gast in het najaar. Je ziet ze in groepen tot 200 ex. op een weiland grazen of op de Oosterschelde dobberen.

Het werkeiland Neeltje Jans in de Oosterschelde is de enige plaats in Nederland waar de Kuifaalscholver het gehele jaar te zien is.

Het zijn hoofdzakelijk jonge vogels. De Kuifaalscholver valt op door zijn formaat en tijdens het duiken neemt hij eerst een sprongetje. Ook komen Kuifaalscholvers dicht bij de mensen en zijn dus minder schuw dan Aalscholvers. Er zijn 2 tot 4 Kuifaalscholvers aanwezig. Tijdens een storm kun je vaak Dwergmeeuwen en Drieteenmeeuwen waarnemen, die tussen de pijlers in het snelstromende water iets proberen op te vissen. De Zeehond wordt steeds vaker in de monding van de Oosterschelde waargenomen. Het is te hopen dat deze steeds zeldzamer wordende diersoort zich hier weer opnieuw zal gaan vestigen. De Stormvloedkering is gebouwd om de Oosterschelde tijdens storm te kunnen afsluiten. Bij rustig weer kan het water gewoon tussen de pijlers doorstromen en heerst er in de Oosterschelde een getijde dat wel wat gematigd wordt door de aanwezigheid van de Stormvloedkering. Het getijdeverschil zal naar verwachting 2.70 m. bedragen in plaats van de huidige 3,50 m. Het zoute milieu blijft en ook de "kraamkamer" van de Noordzee blijft behouden. De kosten van het project: 10 miljard gulden. Laten we hopen dat de Stormvloedkering dit geld waard is.

Noël Aarts

- - - - -

De kopy van bovenstaand artikel werd begin december ontvangen. Het was echter te laat om nog in het laatste nummer van het vorige jaar te plaatsen, vandaar dat het stuk nu pas geplaatst wordt. U begrijpt dat er dus gesproken wordt over vogels die in het najaar gezien zijn, ver voor de koude-inval van de afgelopen maanden.

- - - - -

Excursieverslag IJmuiden, 2 november 1984

Vrijdag 2 november waren René van Rossum en ondergetekende om ongeveer kwart voor 9 op de Zuidpier van IJmuiden. Het was schitterend weer (zon en weinig wind). Aan het begin van de pier zagen we rechts in het water een Roodhalsfuut en er waren verschillende trekkende zangvogels, zoals Grote Gele Kwikstaart, koperwiek en Barmsijs. We liepen verder en we kwamen een vogelaar tegen, die zei dat er in de bocht van de pier een IJseend zat. Het was een vrouwtje en het eendje bevond zich tussen een groepje Eidereenden. René ging de IJseend fotograferen toen opeens zijn aandacht getrokken werd door iets anders. Ik hoorde hem namelijk opgewonden roepen dat ik gauw moest komen, omdat hij iets heel vreemds zag. Ik kwam aangerend en zag wat hij bedoelde. Het was een klein, lichtbruin vogeltje, dat op de blokken aan het einde van de pier zat. Het vogeltje was dus lichtbruin, had korte, vrij brede vleugels, een lichte keel, was ongeveer 12 cm groot en deed aan een Grasmus denken. Toen we hem een tijdje hadden bekeken en René er 4 foto's aan gewaagd had (jammer genoeg niet van erg dichtbij) viel ons ook een wit oogringetje op. "Weet je al wat voor soort het is", vroeg ik aan René. "Tja", antwoordde hij, heb er geen ervaring mee, maar ik denk erg sterk aan een Brilgrasmus. Maar die is in Nederland nog niet eerder waargenomen, dus dat zou wel onwijs zijn!" Ondertussen vloog het vogeltje langs de pier terug en dus hielden wij ook terug, maar we konden hem zo gauw niet meer vinden. René stelde voor om naar het paviljoen Zuidpier te gaan om verschillende DBA-ers te bellen. (DBA-ers zijn leden van de DBA, hetgeen staat voor Dutch Birding Association, een gezelschap dat elkaar via een netwerk per telefoon op de hoogte brengt van zeldzame of interessante vogelwaarnemingen.) Daarna zouden we weer terug gaan de pier op om het vogeltje te zoeken. We hadden immers alleen maar 4 niet al te beste foto's en om een waarneming van een Brilgrasmus geaccepteerd te krijgen was waarschijnlijk beter materiaal nodig. Het was ondertussen kwart voor elf en René had een stuk of